

toon in en bijna iets milds. Voorzichtig keek ze naar hem; zijn gezicht was zoo rustig en natuurlijk geplooid, dat het bijna uitdrukkingsloos werd. Maar nu keerde hij zich naar haar toe. — Wilt u weten hoe ik over uw werk denk? Ik heb het nauwkeurig gevolgd, en het is goed, tot zoover, maar u moet volhouden. Als u wilt, zal ik u salaris verhoogen. — Hij wachtte even.

— Is dat geen verkwisting? vroeg ze.

Hij trok zijn wenkbrauwen omhoog. — Ik vermoed van niet. U heeft mijn woorden onthouden: Ik ben liever niet verkwistend; dat geeft me een waarborg. En u denkt aan uw eigen dochttertje, ook dat is een goed ding.

— Die juffrouw Davids, zei Ina, hinderde me vooral, omdat ze zoo leelijk was. — Ze begreep zelf niet, waarom ze dit zoo plotseling zei.

— O ja? Maar het was verkeerd, dat u zich liet hinderen. U hadt haar moeten ontslaan, zonder dat ze u getroffen had.

— Dus zonder reden?

— Zonder reden? Hij keek haar glimlachend aan. — Ze bekende me, dat ze een danspas gemaakt had, eventjes, terwijl u weg was.

— Ja. En?

Weer trok hij met zijn wenkbrauwen, en zijn gezicht kreeg een ironische uitdrukking. — O, ik wil niet oordeelen, het is niet voor niets dat ik u zooveel vrijheid gegeven heb. — Plotseling legde hij zijn hand op haar arm. — Ik plaag u een beetje, mevrouw Holwood, niet waar? Ik heb schik in u. En vertel me nu eens van uw dochttertje.

Ze kon niet dadelijk spreken, en hij drong niet aan, maakte haar aarzeling onopvallend door een tweeden kop thee te vragen.

Dan begon ze, als terloops: U weet dat Lilly mijn eigen kind niet is?

Ze kwam een uur later thuis dan andere dagen. Terwijl ze naar boven liep, viel haar de stilte op van het huis. De gedachten gingen snel door haar heen: Zou Lilly er zijn? of is ze weggelopen met een vriendinnetje? Zijzelf was te vertrouwelijk geweest met dien man. Waarom haar woorden: Ik wantrouw alle vrienden van mijn kind, ik weet dat het verkeerd is, haar vader zou me erover hebben bestraft, misschien heb ik daarom weer werk gezocht: om mijn gedachten af te leiden. En als ik terug kom, en haar in de huiskamer zie zitten, dan moet ik even mijn oogen dicht doen, en vergeten dat ik haar zooveel uren aan anderen gelaten heb. — Had ze dit alles gezegd? Neen toch, maar hij had het geraden, en even zijn hoofd geschud, boven zijn kleine oogen de hoog-getrokken wenkbrauwen, waardoor de verhoudingen van zijn gezicht zoo grappig werden verstoord.

Nu trad ze binnen; de kamer was schemerlicht, in den hoek brandde een lampje. Lilly lag voorover op den divan; om haar heen waren boeken